

gang vilde gøre dem til sine, opskræmte de hende nu, da hun hørte dem af hans Mund. Men hun havde jo i Mellemtiden ogsaa selv til en vis Grad ændret sine Meninger om de sande Livsværdier.‡

»Nu ser du dog vist for sort paa Forholdene,« sagde hun.

»Det tror jeg ikke. Det er absolut min Erfaring, at Egennytte, Forfængelighed, Brutalitæt, Herskesyge o. s. v. endnu er lige saa grundfæstede Magter i det nye Samfund som i det gamle. Det er hip som hap. Men det var dog vel oprindelig ikke Meningen.«

»Ja hvorfor tror du egentlig?«

»Hvorfor?«

»Ja, — den Slags Egenskaber, som du nævner, er nu engang de Drivkræfter, der fører Menneskene og Verden fremad. Derfor kan de vist heller ikke være slet saa fordømmelige, som man gerne gør dem til.«

»Naa, du mener kanske, at de ligefrem tør kaldes paaskønnelsesværdige?«

»Jeg veed ikke. Er det dog ikke simpelt hende, hvorpaa Menneskenes Velfærd beror?«

Per kom til at le.

»Du er storartet, Jakobe! Er det ikke, som jeg siger, — du vil absolut være stridig idag, om du saa skal opponere mod dine egne Meninger. Men du er sød, som du er! . . . Og nu maa jeg desværre gaa, eller rettere sagt løbe, ellers kommer